

[Udenrigsministeren.]

den bekymring, han og andre måtte nære for, at opstillingen af en NATO-atomstyrke skulle betyde, at hermed fik man en tysk atombevæbning ad bagdøren. Den danske regering opretholder uforandret sin atompolitik, og jeg forstår, at vi også på dette felt har almindelig tilslutning her i tinget. Vi finder, at det er, hvis man overhovedet kan bruge det ord i forbindelse med atombevæbning, ud fra vort synspunkt mere betryggende med den ordening, som findes i øjeblikket, hvor vi reelt har et atommonopol på hver side af det, man kalder den kolde krigs frontlinje, og hvor det altså for den vestlige verdens vedkommende reelt er USA, der alene besidder et effektivt atomvåben. Jeg har på regeringens vegne ved forskellige lejligheder givet udtryk for, at vi har tillid til, at de ansvarlige i den amerikanske regering vil vide at omgås dette våben med forsigtighed, og erfaringen i den tid, hvor USA har haft enten et fuldstændigt atommonopol eller i hvert fald et atommonopol inden for den vestlige verden, bekræfter kun, at der ikke på nogen som helst måde er handlet letsindigt med disse frygtelige våben.

Vi har ikke ønske om, at der skal ske nogen ændring i disse forhold. Vi er derfor heller ikke parthavere i de debatter, der er foregået mellem visse af NATOs medlemslande om opstilling af en sådan fælles NATO-atomstyrke. Jeg ved ikke, om der kommer noget derudaf. Det er klart, at først i det øjeblik, hvor der kommer konkrete forslag derudaf, mener jeg, der kan være anledning til for os i Danmark at tage et definitivt standpunkt. Så længe vi ikke ved, hvad det drejer sig om, er det vanskeligt at tage definitivt standpunkt, men udgangspunktet for vort standpunkt må være, at vi ikke ønsker at ændre vor atompolitik, og det tror jeg er tilstrækkelig klart.

Det ærede medlem talte om, at opstillingen af en sådan NATO-atomstyrke skulle betyde, at Tyskland ad bagdøren får adgang til atomvåben. Jeg har forstået betræbelserne hos dem, der ønsker at opstille en sådan fælles NATO-atomstyrke, derhen, at det netop var formålet at undgå, at de deltagende lande fik et nationalt atomvåben. Hvis derfor disse planer bliver ført ud i

livet, vil et af målene netop være at sikre, at ingen enkeltstat har, som det ærede medlem sagde, fingeren på aftrækkeren, altså heller ikke Tyskland. Den stat, der i givet fald vil have den mest afgørende indflydelse på, om der nogen sinde skal trykkes, vil fortsat være USA, og heri ligger i en verden, hvor vi har meget ringe indflydelse på, hvorledes udviklingen mellem de store lande foregår, efter min opfattelse den størst mulige garanti for også et lille land som Danmark.

Sluttelig vil jeg sige til det ærede medlem, der ligesom forsøgte at antyde, at det engelske arbejderparti har en mere, jeg ved ikke, om man skal kalde det fornuftig holdning i Tysklandsspørgsmålet end den, det ærede medlem mener er mit partis, at jeg tror, at både mit parti, og jeg tror også de øvrige partier i det høje ting, måske med undtagelse af det parti, det ærede medlem, så vidt jeg forstår, fortsat har en meget løs tilknytning til, vil være af den opfattelse, at et demokratisk Tyskland vil være den største garanti for freden. Jeg tror, det er i vor interesse at støtte og samvirke med de demokratiske kræfter i det nye Tyskland. Jeg håber, at det ærede medlem og jeg er enige om, at de demokratiske kræfter ikke har nogen virkemulighed i Østtyskland. Jeg tvivler ikke om, at der findes demokratiske kræfter i Østtyskland, men jeg håber også, at det ærede medlem er enig med mig i, at med det styre, der findes i Østtyskland, har disse demokratiske kræfter ingen virkemulighed. Det har de i Vesttyskland, og de er dominerende i Vesttyskland, og derfor tror jeg, at det ærede medlem som andre vil gøre den sag at sikre et fredeligt Europa den største tjeneste ved ikke i tide og utide at beklikke den nye tyske forbundsrepublikks demokratiske institutioner og mænd og kvinder, men tværtimod vise en positiv vilje til at samarbejde med dem. Det er det, det engelske arbejderparti har gjort; det er det, den engelske konservative regering praktiserer, og det er det, vi praktiserer fra den danske regerings side, og det håber jeg folketinget er enig i.

Finansministeren (Poul Hansen): Må jeg først svare det ærede medlem fru Lis Groes, at den form for særbeskatning, der tænkes